ւիրէ. ահա երկու տարի է որ խաղաղ եմք»: Ունէին Ժ գոմէշ, Ճ ոչխար, ԺԵ եզն: Անտի գնացաք մեծ անտառուն, տեսաք մեծ թօնիր մի, որ եզ մի կու մէկնէր. եւ ասին թէ «որչափ աղբ եւ փուշ լինի աստ եւ թօնիրս՝ մեք բնաւ չեմք աւիլել. վաղմէ կ՚ելնեմք աւելած գտանեմք»: Եւ ասին թէ կայ դեւ մի կայ, որ սուրբ Կարապետն անդ թողել է սպասաւոր վանաց:

Եւ ի ձախ կողմն մատուռ մի այլ տեսաք. եւ ասին. Կին մի իշխանի չինել է զայս. կամէր մտանել ի ներս եւ չթողուին, զի կնոջ հրաման չկար. եւ նա բռնութեամբ եմուտ ի ներս եւ ել սուրբ գերեզմանէն զօրութիւն, զի որպէս այր մի զրեհաւոր եհար գեղարդեամբ եւ սպան զնա. եւ թաղեցաւ աստ: Եւ ի դուրս ելեալ յարեւելից կողմն ընդդէմ դռան էր դուպա մի փոքրիկ որպէս աշտարակ, զոր Յարութիւն կոչեն. եւ մտեալ ի ներս՝ տեսաք սեղան. եւ երկրպագեալ ելաք անտի: Եւ ասին թէ դուպխ ներքեւն դեւք են արգիլած. եւ մեք եղեալ ունկն ի գետնի՝ այլ եւ այլ ձայնս լսեցաք ահարկու: Եւ հուպ նմին Իննակեան աղբերն մերձ միմեանց, ադնիւ եւ գեղեցիկ ջուրք: Եւ էր գուռ մի մեծ քան զայլսն, ուր ասին թէ Լուսաւորիչն մկրտութիւն է արել. եւ իբրեւ ըմպէաք՝ չկարցաք իրեք կում առնուլ ի սաստիկ սառնութենէն: Եւ այլ առաջ

112 յաւիլել: — 113 յաւիլած: — 123 ընդդէմ: — 128 յունկն: